

El Pau i la Maria tornen al Kursaal

CRÀ•TICA MÀSSICA-TEATRE. Després de dos anys, ahir, a les nou del vespre, **El Pau i la Maria** (Albert Palomar i Èlia Corral) van tornar a la Sala Petita del Kursaal. L'eslògan era ben clar: "prometen ser una de les sensacions del panorama teatral cantat o del panorama musical teatralitzat", una crida ben curiosa.

El grup dramaticomusical va oferir ahir un divertit concert de folk-pop. Les cançons, d'arrel folk amb influència dels anys seixanta i compostes per músics del panorama català com Helena Miquel (Élena, Delafé y las Flores Azules), Toni Xuclà, Lluís Bòria (Estúpida Erikah), Albert Palomar i Òscar Castellà (Plouen), entre d'altres, van abordar temàtiques diverses com l'amor i la tristesa de la pèrdua del mateix de la mà d'un fil argumental senzill i lleuger que les acompanyava: el corpus teatral. També va ser present durant tota l'hora que va durar l'espectacle -no pas l'hora i mitja que s'esperava segons el programa- l'humor; un humor que s'encetà fent explícit que la Maria era l'actriu, i no l'actor, per si algú en dubtava. Les lletres, però, sovint pecaven del que es peca tantes vegades: pronoms de relatiu que no són els que haurien de ser, canvis d'accentuació en les frases per fer fàcil l'adaptació forçada a la melodia, algun calc del castellà com "caputxeta crescadeta", olor a socarrat, etc. Qui no recorda, encara, l'amant "reflexada" a la copa de Carles Sabater?

Val a dir que la veu femenina no omplí la sala i va ser fluixa, de vegades fregant l'afinació equivocada, i l'humor, fàcil. Tot i això, l'èxit va ser absolut i tot va resultar eficaç sempre tenint en compte que es tractava d'un públic poc exigent i amb ganes de passar-ho bé. Destaquem, això sí, l'esplèndida guitarra d'Albert Palomar, així com també la seva veu, que tingué el seu moment de glòria i que es menjava, en algunes ocasions, la de l'actriu. Com a contrapunt positiu remarcuem també una bona i ben aconseguida connexió amb el públic, feta explícita tot sovint mitjançant l'apel·latiu constant de confessió "sabeu?", o bé frases com "també et conec" en l'endemig d'una cançó. A la meitat del concert, hi va ajudar que la Maria oferís al públic una bengala d'encens perquè anés corrent per les files, tot vigilant que el Kursaal no es convertís en un segon Liceu.

L'estona, malgrat els punts fluixos, passà ràpidament, i resultà sens dubte una bona opció per a passar una estona divertida. Agraïm també el conreu d'aquest tipus d'espectacle, ja que, malgrat que no és de gran format, és, tant pel que fa a l'entrada com al muntatge *per se*, una molt bona proposta de cara a un pressupost modest i ben aprofitat.

El Pau (Albert Palomar) i la Maria (Èlia Corral)